

ἐὰν ἀπολέσῃς τὴν ἀγνότητά σου, καὶ μετὰ ταῦτα συνέλθῃς εἰς γάμον, δὲν θὰ ἦσαι ποτὲ εὐτυχής· δὲν θὰ ἦσαι ποτὲ ἀληθῶς πεφιλημένη. Ὁ σύζυγός σου δὲν θέλει ποτὲ λησμονήσῃς ὅτι δὲν σὲ ἐγνώρισε ἀγνὴν, καὶ τοῦτο διὰ σὲ θὰ ἦναι καθημερινῆς λύπης καὶ ἀπογνώσεως ἰσχυρὰ. Πάντοτε θὰ εὐρίσκεισαι εἰς ἀνησυχίας, καθότι ὁ σύζυγός σου δὲν θέλει παύσει τοῦ συλλαμβάνειν ὑπονοίας περὶ τῆς διαγωγῆς σου. Ὡς ἀκριβὴ καὶ πεφιλημένη μου κόρη! ἐὰν ζήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, πρόσεχε μὴ λάθῃς σχέσεις εἰμὴ μεθ' ἐνός μόνου ἀνδρός, καὶ τήρησον καλῶς ὅ,τι σοὶ εἶπω, ὡς αὐστηρὰν διαταγὴν. Ὅταν εὐαρεστηθῇ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ δώσῃ σύζυγον καὶ σοὶ θέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, μὴ ἦσαι ὑπερήφανος, μὴ παραμελήσῃς τὰ πρὸς αὐτὸν καθήκοντά σου, καὶ μὴ συγχωρῇς εἰς τὴν καρδίαν σου νὰ ἦναι εἰς ἀντίθεσιν μετ' αὐτοῦ. Μὴ ἀκούσῃς μετ' εὐχαριστήσεως τοὺς λόγους ἄλλου ἀνδρός, καθότι, φιλτάτη μου κόρη, θέλεις βυθισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον, ἐξ ἧς δὲν θέλεις δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃς. Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἂν τὸ πταίσμά σου γίνῃ γνωστὸν, θέλουν σὲ φονεύσει καὶ θέλουν σὲ ρίψῃ εἰς τὰς ὁδοὺς ὅπως χρησιμεύσῃς ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς λοιπούς· ἡ κεφαλὴ σου συντετριμμένη θέλει κυλίεσθαι εἰς τὰς ἀγυιάς. Ῥητόν τι λέγει διὰ τὰς ἐνόχους γυναῖκας: «Θέλετε λιθοβοληθῇ καὶ κυλίεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ θάνατος ὑμῶν θέλει χρησιμεύσει ὡς μάθημα διὰ τοὺς λοιπούς.» Τοῦτο θὰ ἦναι κηλὶς ἀνεξάλητος καὶ μεγίστη ἀτιμία διὰ τοὺς προγόνους σου, τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ἐξ ὧν ἔλκεῖς τὸ γένος. Θέλεις ἀμαυ-

ρώσει τὴν ὑπόληψίν των καὶ τὴν δόξαν των διὰ τῆς κακῆς σου διαγωγῆς. Θέλεις συνάμα ἀπολέσει τὴν ὑπόληψίν σου, τὴν εὐγενειάν σου, τὴν τιμὴν τῆς γεννήσεώς σου. Τὸ ὄνομά σου θέλει λησμονηθῇ ἢ μισηθῇ. Θέλουσιν εἶπει ὅτι ἐτάφης ὑπὸ τὴν κόνιν τῶν πταισμάτων σου. Καὶ μὴ λησμονῇς, κόρη μου, ὅτι καὶ ἂν οὐδεὶς ποτε σὲ εἶδε πράττουσαν τὸ κακὸν, καὶ ἂν ὁ σύζυγός σου ἀγνοῇ ὅ,τι ἐπραξες, ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ βλέπων σε, θέλει ὀργισθῇ κατὰ σοῦ· θέλει ἐρεθίσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ, τὴν δὲ ἐκδίκησίν του δὲν θέλεις δυνηθῇ ν' ἀποφύγῃς. » (α)

— — —

ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΙ ΡΙΝΕΣ;

—

Ἀνώνυμός τις συγγραφεὺς ἐρωτήσας ποτὲ ἑαυτόν: «Τίνες εἰσὶν αἱ καλλίτεραι ῥίνες;» — Αἱ μεγάλαι, ἀπεκρίθη. Παρατηρήσατε τὰς εἰκόνας ὁλῶν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Ἡ ρὶς τοῦ Νουμᾶ εἶχε μῆκος ἡμίσεως ποδός, διὰ τὸ ὅποιον ἔδωκαν αὐτῷ τὸ ἐπώνυμον Πομπήλιος, σημαίνον ρίς ὑπερθετικῇ. — Κατὰ τὸν Πλούταρχον, ὁ Λυκούργος καὶ ὁ Σόλων εἶχον μεγάλας ῥίνας, ὡσαύτως καὶ πάντες τῆς Ἰταλίας οἱ βασιλεῖς, ἐκτὸς τοῦ Ταρκίνου Σουπέρβου, τὸν ὅποιον διὰ τοῦτο εἶχον ἐκθρονίσει. —

(α) VV: Prescott. Ἱστορία τῆς κατακτήσεως τοῦ Μεξικοῦ.

Μεγάλη ῥίς εἶναι δείγμα σοφίας· ἀπόδειξις ἡ ῥίς τοῦ Ὀμήρου, ἥτις εἶχε μῆκος ἑπτὰ δακτύλων. Ἐκ τούτου, τὸ ῥήτον, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι αἰσθάνονται μακρόθεν, οἱ δὲ ἀνόητοι σερϋνται ῥινόσ. » (α)

« Αἱ μεγάλαι ῥίνες, λέγει ὁ Μαρβίλλος τιμῶνται παρ' ἅπασι τοῖς λαοῖς, ἐκτὸς παρὰ τοῖς Σίναις καὶ τοῖς Ταρταροῖς.

Αἱ σιμαὶ ῥίνες δὲν ἀρέσκουσι καὶ σημαίνουσι κακὸν οἰωνόν. — Ἡ σύζυγος τοῦ Μοντμορενσύ ἦτο σιμή, διὰ τοῦτο εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ὠνόμαζον, Ἡ σιμή τοῦ Μοντμορενσύ. — Ὁ δούξ de Guise, ὁ υἱὸς τοῦ φονευθέντος εἰς Βλουᾶ, ἦτο ὡσαύτως σιμός. — Ἐγνώρισα Κύριόν τινα, ὅστις, ἐπειδὴ ἐσέβeto πολὺ τὰς δύο ταύτας οἰκογενείας τοῦ Guise καὶ τοῦ Μοντμορενσύ, ἦτο ἀπαρηγόρητος διότι ὑπῆρχον αὐτοῦ δύο σιμοί, ὡς ἂν τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἡδύνατο νὰ βλάψῃ εἰς τι. »

Ἀφοῦ αἱ μεγάλαι ῥίνες εἰσὶν αἱ καλλίτεραι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ῥίς τοῦ Τίτου-Λιβίου, τοῦ Ὀβιδίου, τοῦ Ἀγγέλου Πολιτιανοῦ, τοῦ Καρόλου Βορδωμαίου, τοῦ Λέοντος τῆς Ἀγκώνης, (προέδρου τῆς Ἀκαδημίας Della Virtù τὸν 16^{ον} αἰῶνα), τοῦ Κάμπενης καὶ τοῦ Ἀγγλου συγγραφέως Κέτ, θὰ ἐποίησαν πολλοὺς φθονερούς.

Τὸ αὐτὸ δὲν ἤθελε συμβῆ διὰ τὴν ῥίνα τοῦ Βερῶδου Β. δελφίνος τῆς Ἀρβέρνης, τοῦ ἐπονομασθέντος Κόμμητος σιμοῦ· μῆτε τοῦ Γουλλιέλμου τῆς Ὁράνγης τοῦ ἐπονομασθέντος κοντομούτου.

Ὁ Φραγκίσκος δούξ τῆς Ἀλανσῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Ἑρρίκου Γ'. τοσούτον εἶχε παραλλάξει ἐκ τῆς ἐφλογίας, ὥστε ἡ ῥίς αὐτοῦ εἶχε διαιρεθῇ εἰς δύο· οὕτω, μετὰ τὴν πανουργίαν καὶ ἄκαρπον ἀπόπειραν ἣν ἐπεχειρίσθη τὸ 1583 ἵνα κυριεύσῃ παρὰ τῶν συμμάχων αὐτοῦ Φλαμάνδων τὴν Ἀμβέρσην, ἀπόπειραν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα μανία τῆς Ἀμβέρσης, εἶχον ποιήσει δι' αὐτὸν τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα, ἀναφερόμενον παρὰ τοῦ Ἑστουάλου:

Ἄν τοῦ Φραγκίσκου φαίνεται ἡ ῥίς διηρημένη
Φλαμάνδοι, μὴ θαυμάσητε,
Καθότι εἰς διπρόσωπον τοιοῦτόν τι θὰ γένῃ.

Ἡ ῥίς τοῦ Κυράνου δὲ Βερζεράχ εἶχεν ἀποκτήσει τοσούτον μέγεθος, ὥστε ὁ κύριος αὐτῆς ἠναγκάζετο συνεχῶς νὰ κρατῇ τὸ ξίφος καὶ νὰ ἐπαπειλῇ τοὺς αὐθάδεις τοὺς ἐμιλοῦντας ἐμπαιχτικῶς περὶ τῆς ῥινόσ του.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ὁ Μαρβίλλος λέγει ὅτι μεταξὺ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχουσιν ἴσως δύο, τῶν ὁποίων οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου εἰσὶν ἐντελῶς ὅμοιοι. Τὸ περίεργον, λέγει, εἶναι ὅτι ἡ φύσις ἐπλασε τὸ πρόσωπον οὕτω πως, ὥστε ὅσον δυσειδές καὶ ἂν ᾖ, γίνεται ἐτι δυσειδέστερον, ἀρκεῖ νὰ μὴ ᾖ παραμορφωμένον ἐξ ἀσθενείας ἢ τινοσ ἀλλῆς αἰτίας, ἂν θελήσῃ

(α) Courré, Ἑσπερίαι φιλολογικαί, τμή. 7, σ. 119.